

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 293/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Bratislava I a správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v konaní vedenom pod sp. zn. 27 OdK 483/2020, ako aj proti postupu Centra právnej pomoci, kancelárie Bratislava, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, verejnej ochrankyne práv, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru – národnej kriminálnej agentúry, Súdnej rady Slovenskej republiky a Krajského súdu v Bratislave takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. februára 2022 a jej doplnením zo 6. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 19, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 OdK 483/2020 (ďalej len „napadnuté konkurzné konanie“), základných práv podľa čl. 16 a čl. 19 ústavy, ako aj porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy postupom správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „správca“), v napadnutom konkurznom konaní a porušenia svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 19 a čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy bližšie neoznačeným postupom Centra právnej pomoci, kancelárie Bratislava, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), verejnej ochrankyne práv, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), Ministerstva vnútra Slovenskej republiky

(ďalej len „ministerstvo vnútra“), Prezídia Policajného zboru – národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“), Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Sťažovateľ žiada o ustanovenie právneho zástupcu a žiada, aby ústavný súd vyslovil zákaz v pokračovaní porušovania sťažovateľom označených základných práv a prikázal správcovi pokračovať v konaní zverejnením finálneho rozvrhu výťažku. Sťažovateľ zároveň podaním doručeným ústavnému súdu 10. marca 2022 navrhoval spojiť jeho ústavné sťažnosti evidované pod sp. zn. Rvp 2449/2021 a Rvp 439/2022 na spoločné konanie.

2. Z podaní sťažovateľa ústavný súd vyrozumel, že na jeho majetok bol uznesením okresného súdu č. k. 27 OdK 483/2020 zo 6. novembra 2020 vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený [REDAKOVANÉ]. Konkurzné konanie nebolo ku dňu doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa ukončené.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyjadruje všeobecnú nespokojnosť s priebehom konkurzného konania vo svojej vlastnej veci. Zdôrazňuje, že viacnásobne žiadal konajúcu sudkyňu okresného súdu, aby nad predmetným konkurzným konaním vykonávala dozor, ale jeho podania nevyvolali žiadnu reakciu. Sťažovateľ ďalej uvádza, že rozličné podania (bez toho, aby ich bližšie špecifikoval) zasielal aj generálnej prokuratúre, ministerstvu vnútra, ministerstvu spravodlivosti a NAKA, no na tieto jeho podania už uvedené štátne orgány nereagovali vôbec, resp. nereagovali spôsobom, ako si predstavoval sťažovateľ. Centru právnej pomoci sťažovateľ opakovane vyčíta, že mu nepridelilo advokáta, pričom z jeho ústavnej sťažnosti vyplýva jeho vedomosť o tom, že takéto rozhodnutie mohol napadnúť správnu žalobou. Podľa sťažovateľa by bolo podanie takejto žaloby stratou času a nezmyslom. Verejnej ochrankyni práv vyčíta, že nevyužila svoju právomoc a na základe jeho podnetu nepodala ústavnému súdu návrh na vyslovenie nesúladu právnych predpisov vo vzťahu k vyhláske Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľ špekuloval, že na tomto súde má pôsobiť aj sudkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá je matkou konkurzného správcu v jeho prípade a ktorá má tohto správcu chrániť. Okrem iného aj tým, že ako členka sudcovskej rady krajského súdu môže vytvárať tlak na nižších sudcov tým, že proti nim môže vytvoriť disciplinárne konanie, a preto vlastne na krajskom súde nepodal správnu žalobu týkajúcu sa rozhodnutí centra právnej pomoci o nepridelení právneho zástupcu. Napokon sťažovateľ vyčítal súdnej rade, že nepodala disciplinárny návrh, no z jeho ústavnej sťažnosti nie je ani zrejmé, proti komu ho mala podať.

4. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ dôvodí, že rozličné štátne orgány sa proti nemu spojili a koordinujú svoje kroky proti nemu tak, aby sa nemohol domôcť spravodlivosti. Sťažovateľ opakovane a neúspešne žiadal orgány činné v trestnom konaní, aby zabezpečili výpisy hovorov, SMS a e-mailov viacerých bližšie nešpecifikovaných verejných činiteľov (ktorí sú súčasťou tohto sprisahania, pozn.), ktoré by podľa sťažovateľa potvrdili jeho podozrenia. Sťažovateľ sa teda domnieva, že táto bariéra proti spravodlivosti, ktorú okolo neho vytvorili štátne orgány, spolu s jeho zlou majetkovou a finančnou situáciou spôsobujú jeho diskrimináciu, ponížovanie a neľudské správanie, a preto vo svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie ním označených článkov ústavy vo vzťahu k ním označeným štátnym orgánom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 ústavy), základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia a zákazu mučenia a krutého, neľudského a ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu (čl. 16 ústavy), základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu dobrého mena, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe (čl. 19 ústavy) a ústavného pravidla stanovujúceho rovnosť v dôstojnosti a právach, ako aj zákaz diskriminácie (čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy), a to postupom okresného súdu a správcu v napadnutom konkurznom konaní a postupom centra právnej pomoci, generálnej prokuratúry, verejnej ochrankyne práv, ministerstva spravodlivosti, ministerstva vnútra, NAKA, súdnej rady, ako aj krajského súdu bez toho, aby konanie týchto orgánov verejnej moci sťažovateľ špecifikoval číslom konania alebo iným nezameniteľným spôsobom.

6. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoje rozhodnutie o predošlej ústavnej sťažnosti sťažovateľa č. k. IV. ÚS 180/2022-50 z 5. apríla 2022 (pôvodná sp. zn. Rvp 2449/2021), v ktorom ústavný súd vysvetlil sťažovateľovi aj dôvody, prečo nevyhovel jeho návrhu a konanie o týchto jeho dvoch ústavných sťažnostiach nespojil na spoločné konanie (body 26, 27 a 28 odôvodnenia uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 180/2022-50 z 5. apríla 2022).

Neprípustnosť podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde:

8. Druhá ústavná sťažnosť sťažovateľa sa čiastočne prekrývala s jeho predošlou ústavnou sťažnosťou, a to v časti namietaného porušenia čl. 46 ústavy postupom okresného súdu vo vzťahu k napadnutému konkurznému konaniu a v časti namietaného porušenia čl. 47 ods. 2 ústavy bližšie neurčeným postupom centra právnej pomoci, verejnej ochrankyne práv a generálnej prokuratúry (pre úplnosť ústavný súd podotýka, že vo svojej prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal popri porušení čl. 47 ods. 2 aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a v druhej ústavnej sťažnosti namietal popri porušení čl. 47 ods. 2 aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 a čl. 19 ústavy, pozn.). V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh na začatie konania je neprípustný ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. V predošlom rozhodnutí (IV. ÚS 180/2022) ústavný súd neposudzoval podmienky konania, ale ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (vo vzťahu k okresnému súdu, verejnej ochrankyni práv a generálnej prokuratúre) pre nedostatok svojej právomoci (vo vzťahu k správcovi) a pre neprípustnosť (vo vzťahu k centru právnej pomoci), a preto vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorá sa prekrýva s jeho predošlou ústavnou sťažnosťou, musel ústavný súd konštatovať neprípustnosť podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Nedostatok právomoci vo vzťahu k správcovi:

9. Ústavný súd následne posúdil dôvodnosť sťažovateľom označených článkov ústavy vo vzťahu k správcovi (čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 a čl. 19), okresnému súdu (čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16, čl. 19 a čl. 48), centru právnej pomoci (čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 a čl. 19), verejnej ochrankyni práv (čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 a čl. 19) a generálnej prokuratúre (čl. 16), ako aj čl. 47 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 a čl. 19 ústavy vo vzťahu k subjektom, ktoré nenamietal vo svojej prvej ústavnej sťažnosti, t. j. ministerstvo spravodlivosti, ministerstvo vnútra, NAKA, súdna rada a krajský súd.

10. Vo vzťahu k správcovi a jeho postupu v napadnutom konkurznom konaní ústavný súd zotrváva na stanovisku vo svojom predošlom rozhodnutí (IV. ÚS 180/2022), v ktorom konštatoval, že okresný súd vykonáva nad činnosťou správcu dohľad (môže si vyžiadať od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania). Správcovi môže tiež uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám (body 10 a 11 odôvodnenia uznesenia č. k. IV. ÚS 180/2022-50 z 5. apríla 2022). Z tohto dôvodu musel odmietnuť ústavnú sťažnosť smerujúcu proti samotnému správcovi (bez ohľadu na to, porušenie akých článkov ústavy sťažovateľ namietal) pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Nepripustnosť vo vzťahu k centru právnej pomoci:

11. Obdobná situácia nastala pri posúdení ústavnej sťažnosti smerujúcej proti neidentifikovanému postupu centra právnej pomoci. Vo vzťahu k samotnému centru právnej pomoci sťažovateľ namietal, že toto mu neustanovilo právneho zástupcu napriek jeho opakovaným žiadostiam o jeho ustanovenie. Ani z druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľa nebolo zrejmé, či namietal rozhodnutia centra právnej pomoci, ktorými nebolo jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovené, alebo namietal postup centra právnej pomoci spočívajúci v jeho nečinnosti. Pre obe možnosti ale platí, že sťažovateľ mal k dispozícii dostupný prostriedok nápravy, ktorým je v prípade rozhodnutia o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci správna žaloba [§ 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (IV. ÚS 84/2022, IV. ÚS 545/2020)] a v prípade namietaného postupu centra právnej pomoci žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa Správneho súdneho poriadku (II. ÚS 248/2018).

12. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017), a to pri zachovaní lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ vo svojej druhej ústavnej sťažnosti výslovne uvádza, že žalobu proti centru právnej pomoci na príslušnom súde nepodal, a preto je bez ohľadu na označené články ústavy jeho ústavná sťažnosť v tejto časti neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Všeobecne k označeným článkom ústavy:

13. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že označený čl. 12 ods. 1 ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Ústavný súd v prípade čl. 12 ods. 2 ústavy stabilne judikuje, že tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedený článok obsahuje, a nie je teda priamo aplikovateľný orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch (III. ÚS 51/08, III. ÚS 316/2011). Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci konať a rozhodnúť o porušení uvedenej ústavnej normy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

14. Článok 16 ústavy zaručuje právo na súkromie (ods. 1), ako aj zákaz mučenia, neľudského, krutého či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu (ods. 2). Pod samotným právom na súkromie podľa čl. 16 ods. 1 ústavy ústavný súd rozumie telesnú integritu a materiálne hodnoty súkromnej povahy (I. ÚS 33/95). Článok 16 ústavy teda zakotvuje pomerne široký rozsah práv, no sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedol žiadnu argumentáciu nad rámec strohého tvrdenia o porušení čl. 16 ústavy ním označenými štátnymi orgánmi ich postupom v neoznačených konaniach.

15. Článok 19 ústavy súvisí a ďalej rozširuje právo na súkromie zakotvené v čl. 16 ods. 1 ústavy. Konkrétne ide o právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (ods. 1), právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (ods. 2), právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe (ods. 3). Ústavný súd podotýka, že iba samotné vymenovanie čiastkových práv zaručených čl. 19 ústavy je vyčerpávajúce, ale sťažovateľ opäť ani len nepriblížil, aké konkrétne práva mali byť v jeho prípade porušené.

16. Základnému právu na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy zodpovedá povinnosť štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy vytvoriť podmienky na dostupnosť právnej pomoci, a to znamená jednak nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc, a jednak v rozsahu stanovenom príslušnými právnymi predpismi zabezpečenie právnej pomoci fyzickým osobám v materiálnej núdzi. Sťažovateľovi išlo zrejme o tento druhý aspekt základného práva na právnu pomoc. Ústavný súd ale zdôrazňuje, že podmienka materiálnej núdze nie je jedinou podmienkou definujúcou nárok na poskytnutie bezplatnej právnej pomoci. Zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov okrem iného stanovuje aj podmienku, že nesmie ísť o zrejme bezúspešný spor (§ 6, resp. § 8 predmetného zákona). V každom prípade tento aspekt základného práva na právnu pomoc je relevantný iba vo vzťahu k centru právnej pomoci, vo vzťahu k ostatným namietaným subjektom sťažovateľ nepredložil žiadnu argumentáciu smerujúcu k potenciálnym okolnostiam porušenia jeho základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. S ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľ úmyselne nevyužil dostupný právny prostriedok nápravy, časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti centru právnej pomoci musel ústavný súd odmietnuť pre jej neprípustnosť (body 11 a 12 odôvodnenia tohto uznesenia).

Zjavná neopodstatnenosť vo vzťahu k okresnému súdu:

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenapadol žiadne konkrétne rozhodnutie okresného súdu v napadnutom konkurznom konaní, ale iba všeobecne jeho postup. V predošlom rozhodnutí (IV. ÚS 180/2022) ústavný súd v rámci materiálnej ochrany ústavnosti posúdil aj možnosť porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov aj napriek tomu, že toto sťažovateľ ani nenamietal (na rozdiel od tejto ústavnej sťažnosti, pozn.). Ústavný súd preto v doterajšom priebehu konania (aj s poukazom na závery ústavného súdu uvedené v uznesení č. k. IV. ÚS 180/2022 z 5. apríla 2022) neidentifikoval momenty, ktoré by predstavovali nečinnosť, prípadne neefektívnosť okresného súdu v takej miere, ktorá by mohla byť základom na potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

19. V tomto prípade ústavný súd konštatuje, že subjektívne pocity sťažovateľa súvisiace s jeho situáciou v prebiehajúcom konkurznom konaní bez ďalšieho nepredstavujú ani neľudské zaobchádzanie a ani porušenie žiadneho z katalógu práv tvoriaceho obsah čl. 19 ústavy. Ústavný súd teda nedokázal identifikovať žiadnu príčinnú súvislosť medzi postupom okresného súdu v konkurznom konaní a sťažovateľom namietaným porušením čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16, čl. 19 a čl. 48 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti musel odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

Zjavná neopodstatnenosť a nedostatok zákonom predpísaných náležitostí vo vzťahu ku generálnej prokuratúre a k verejnej ochrankyni práv:

20. Rovnako ako vo svojej predošlej ústavnej sťažnosti sťažovateľ bližšie nešpecifikoval postup alebo rozhodnutie, ktorým malo dôjsť k porušeniu ním označených článkov ústavy zo strany verejnej ochrankyne práv alebo generálnej prokuratúry (dokonca sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti hovorí iba o prokuratúre, iba z textu samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že podal bližšie neidentifikované podanie na generálnej prokuratúre, s ktorého vybavením nebol spokojný, pozn.). Vo vzťahu k právomoci verejnej ochrankyne práv podať návrh ústavnému súdu na začatie konania

podľa čl. 125 ústavy, ak všeobecne záväzný predpis porušuje základné právo alebo slobodu priznanú fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ústavný súd konštatuje, že ide o možnosť, a nie o povinnosť verejnej ochrankyne práv. Inými slovami, verejná ochrankyňa práv môže podať takýto návrh, iba ak sa stotožní s podnetom a argumentáciou osoby, ktorá sa na ňu obráti, čo ale nebol sťažovateľov prípad. Sťažovateľ teda vo vzťahu ku generálnej prokuratúre a verejnej ochrankyni práv nedokázal identifikovať žiadny konkrétny postup alebo rozhodnutie, ktoré mali mať dosah na potenciálne porušenie čl. 16 alebo čl. 19 ústavy. V tomto kontexte preto sťažovateľ nedokázal ani naplniť esenciálne obsahové náležitosti, ktoré sú zákonnou požiadavkou každej ústavnej sťažnosti [§ 123 písm. b) a d) zákona o ústavnom súde]. Keďže nešlo o formálne náležitosti ústavnej sťažnosti ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie týchto nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019). Vo vzťahu k čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd odkazuje na záver v bode 13 odôvodnenia tohto uznesenia.

21. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom) v spojení s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (ako zjavne neopodstatnenú).

Zjavná neopodstatnenosť a nedostatok zákonom predpísaných náležitostí vo vzťahu k ministerstvu spravodlivosti, ministerstvu vnútra, NAKA a súdnej rade:

22. Obdobné nedostatky ako v predošlej stati vykazuje ústavná sťažnosť sťažovateľa aj vo vzťahu k ministerstvu spravodlivosti, ministerstvu vnútra, NAKA a súdnej rade. Sťažovateľ totiž neoznačil žiadne konkrétne konanie alebo rozhodnutie, ktorým malo dôjsť k porušeniu ním označených článkov ústavy. Vo vzťahu k čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že ani jeden z uvedených orgánov verejnej moci nemá právomoc zasiahnuť a poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa na právnu pomoc, či už v konkurznom konaní, ale ani v konaní pred samotnými už uvedenými orgánmi verejnej moci. Vo vzťahu k čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd opäť odkazuje na záver v bode 13 odôvodnenia tohto uznesenia. Vo vzťahu k čl. 16 a 19 ústavy sťažovateľ svoje tvrdenia, že medzi úradmi prebieha zber a zneužívanie jeho osobných údajov, nedokázal podporiť ničím okrem svojich všeobecných špekulácií a domnienok (neuviedol, aké údaje, kým a v akom kontexte mali byť zneužívané, pozn.). Paradoxne, minimálne vo vzťahu k namietanému porušeniu svojho základného práva na súkromie sa sťažovateľ dožadoval výpisu hovorov, SMS a e-mailov neurčených verejných funkcionárov, ktoré mali preukazovať sprisahanie proti nemu. Teda sťažovateľ nedokázal identifikovať, akým spôsobom malo byť porušené jeho právo na súkromie, ale domáhal sa porušenia toho istého práva na súkromie voči iným (hoci neurčeným) osobám.

23. Aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti musel teda ústavný súd odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom) v spojení s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (ako zjavne neopodstatnenú).

Zjavná neopodstatnenosť a nedostatok zákonom predpísaných náležitostí vo vzťahu ku krajskému súdu:

24. Ako už bolo spomenuté, sťažovateľ úmyselne nevyužil právny prostriedok nápravy (správnu žalobu v súvislosti s neustanovením právneho zástupcu centrom právnej pomoci) na krajskom súde, no namiesto toho vo svojej ústavnej sťažnosti vyčítal krajskému súdu, že na ňom pracuje sudkyňa [REDAKOVANÉ]. Táto sudkyňa má byť údajne matkou správcu, s ktorým sťažovateľ nie je spokojný. V sťažovateľových predstavách táto sudkyňa ovláda všetkých sudcov krajského súdu (cez svoje členstvo v sudcovskej rade krajského súdu), a tým má chrániť správcu v sťažovateľovom konkurznom konaní. Táto sťažovateľova špekulácia nielenže nedáva žiadny zmysel vo všeobecnosti, ale na jej základe nie je možné identifikovať ani žiadnu príčinnú súvislosť nielen so sťažovateľom označenými článkami ústavy, ale ani so žiadnymi inými základnými právami garantovanými ústavou. Okrem toho mimo uvedenia skutočnosti, že na krajskom súde pôsobí sudkyňa [REDAKOVANÉ], sťažovateľ ani vo vzťahu ku krajskému súdu nedokázal uviesť žiadne rozhodnutie alebo postup, ktoré by boli aspoň teoreticky spôsobilé porušiť akékoľvek z jeho práv.

25. Ústavný súd preto musel tak ako aj v predošlých statiach aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom) v spojení s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (ako zjavne neopodstatnenú).

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

26. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či ústavná sťažnosť sťažovateľa nie je oneskorená, neprípustná, zjavne neopodstatnená, resp. či ústavný súd má právomoc ju preskúmať, keďže jednou z podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutným predpokladom na to, aby ústavný súd mohol ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, je to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

27. Povedané inak, na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

28. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v predošlých statiach je zrejmé, že v tomto prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (II. ÚS 193/2020, IV. ÚS 75/2022). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (iii), žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu